

Az egész városban alig láttunk falragaszt. Házak falán egyet sem. Hirde-
tőoszlop is nagyon kevés van. Órák hosszat kutyaolgatunk, s még mindig
nem tudjuk, mit játszanak a színházakban, mozikban. Végül is újságban kell
megnéznünk.

Sok szép fa van Bécsben, sok szép házkapu és kilincs.

Bécs szagtalan. Minden nagyvárosnak van valamelyes egyéni szaga. Pá-
rizs vajszagú, London faggyúszagú, Berlin olajszagú, Amszterdam sajtszagú,
Zürich tejszagú, Madrid csokoládészagú, velence vízszagú, Budapest füst-
és koromszagú. Bécszet azonban állandóan szél járja, s elviszi a szagokat.
Jó levegőjű város. Jó vízű város.

Bécs jó város.

Budapest szép város.

1935. november 7., csütörtök, 8. old.

Pesti utca

A templomtéren galambok szemelgetnek. Övék az egész tér. Ez az ő
otthonuk. Szinte méltatlankodva kotyognak egymás közt, ha gyer-
mek vagy felnőtt sétál el közöttük. A környék lakói nem is igen zavarják
őket. Hallgatólag elismerték a galambok jogát ehhez a területhez. De íme,
most egy varjú röppen a galambsereg közé. Egyedül van, mint a farkas a bá-
rányok között, s a sok-sok galamb épp úgy fél tőle, mint sok-sok bárány az
egy farkastól. Valamennyien felröppennek a fák ágaira, összebújnak néma
izgalommal, s onnan lesik az ellenséget. A varjú most az egyedüli úr a téren.
Magányosan sétál, eszegeti a magot. Egyszerre fogja magát, s ő is a fára röp-
pen a galambok közé. A galambok egy szemvillanás alatt a földön vannak.
A varjú egyedül fön a fán. A varjú ismét leszáll, a galambok felröpülnek,
majd a varjú újra a fára röpül, s a galambok hanyatt-homlok le a földre.
Így tart ez jóideig. Valósággal „künn a bárány, benn a farkas”-t játszanak
egymással. Talán így tartana napestig is, ha az iskolából kijövő gyerekek vé-

göl is el nem zavarnák táskáikkal a veszedelmes ellenséget. Hiába, a gyermek mindig a gyöngébb védelmére kel.

•

Gépkocsi robot az elhagyatott budai utcán. Az úrvezető lassít, a járda mellé hajt, s a villák között keresgél egy számot. Négy-ötéves, édes arcú kislány áll az egyik nyitott, rácsos kapuban. A gyermek látja a közeledő kocsit, s egyszerre ördögi féktelenséggel elébe ugrik, két karját kitárva meg akarja állítani. A vezető rémülten fékez, és sikerül is az utolsó percben egészen megállnia. A kislány torkaszakadtából hahotáz. A vezető öklével fenyegeti, de ő csak nevet-nevet, huncutul kacsingat a bácsira. Gyermeki mindenhatóság-érzete csaknem a pusztulását okozta. Nem tudta elképzelni, hogy ővele bármi baj történhetik, nem tudta elképzelni, hogy ő, aki oly szép és édes, hogy minden arra menő megáll a kedvéért, ne tudna megállítani egy gépkocsit. És valóban, a kocsi megállt. A gyermeki szépség és báj ezúttal is csodát művelt.

•

A Budai Színkör táján járókelőknek feltűnik, hogy ott a fák beteg vagy lehántott törzse – sokszor egészen a legfelső ágakig is – be van vakolva. Gondos kezek ápolják, óvják itt az útszéli fákat, mint ahogyan elhagyott, árva gyermekeket fölruháznak télire. Szépen kisimított, agyagos vakolattal befalazva várják ezek a fák a tél hidegét. Nem kell félniök a fagytól. Amint halljuk, a fák e jólelkű pártfogója nyáron a nagy szárazságban vízzel locsoltatta a környék fáit. Megnyugtató érzés, hogy még az elhagyott fáknak is akad pártfogója.

•

„Lilike, Lilike”, kiált a nagymama az őszi sétatéren, és sír és szalad, és csapkodja a kezét és keresgél. Lilike, a kis unoka, akit rábíztak, eltűnt, nincs sehol. A nagymama kétségbeesetten kiabál: „Lilike, Lilike.” Összecsdülnek az emberek, már rendőr is lépeget feléjük méltóságosan, lassan.

Most Lilike kacagva dugja ki szőkefürtös fejét egy bokor mögül. Még kétesztendő sincs. Olyan picike, olyan édes, mint a szentivánéji álom kis virágtündére. Megijesztette a nagymamát s a sok idegent. Még a rendőrbácsit is. A nagymama – szegényke – még egyre sírdogál a kiállott ijedelem izgalmában. A járókelők vigasztalják, s közben teljesen megfélelkeznek Li-

likérről, aki már megint eltűnt, sehol sincsen. Most már az egész déli sétatér keresi és kiáltozza: „Lilike, Lilike.”

1935. november 9., szombat, 8. old.

Pesti utca

Amerikában az első őszi napon mindenki eldobja szalmakalapját. Ilyenkor az aszfalt telis-teli van zizegő-zörgő, röpülő szalmakalappal. Erre emlékeztet most bennünket a pesti utca, a zizegő-zörgő, röpülő platán-levelekkel, melyeket az őszi fák dobáltak le egyetlen napon az aszfaltra. Szedegetik a gyerekek. Mindegyik kezében nagy csomó vörnyeges őszi levél. Milyen szép. A gyermek tudja, mi szép.

•

Déli tizenkettőt harangoznak. Egyik Andrássy úti bérház kapujából cseléd-lány szalad az utcára, kis csomagot dug a legközelebbi, póznára erősített utcai papírkosárba, majd megfordul, sietve visszaszalad. Kíváncsian várjuk, mi fog történni a csomaggal. Nem kell sokáig várnunk, öregember ballag a papírkosár felé, biztos mozdulattal belenyúl és kiveszi a csomagot. Kibontja az utcán, szagolgatja, fejét csóválja. Úgy látszik, nincs túlságosan megelégedve a mai ebéddel. Máskor jobbat szokott kapni.

•

– Adjon Isten, Gyula bácsi.

– Jó estét, Ferenc.

– Hogy van, Juli néni? Régen láttam.

– Fáj, lelkem, a lábam. Hát a kislányod egészséges már?

– Köszönöm kérdését, már hazahoztuk a kórházból. De megnőttél, Teruska.